

**UNIVERSITATEA BABEȘ-BOLYAI
ȘCOALA DOCTORALĂ
STUDII LINGVISTICE ȘI LITERARE**

**Introducere în mecanismele umorului ofensator.
Studiu pragmatic al umorului stand-up ofensator**

REZUMATUL TEZEI DE DOCTORAT

**CONDUCĂTOR DE DOCTORAT:
PROF. UNIV. DR. ȘTEFAN OLTEAN**

**STUDENT-DOCTORAND:
SZABÓ ROLAND**

**CLUJ-NAPOCA
2018**

CUPRINS

CUPRINS

INTRODUCERE

UMORUL

1.1 TEORIILE UMORULUI

1.1.1. Teoria incongruității

1.1.2 Teoria ostilității

1.1.3 Teoria eliberării

1.1.4. Teoria semantică al umorului bazată pe scripte

1.1. 5. Teoria generală a umorului verbal

1.1.5.1. Limbaj

1.1.5.2. Strategia narativă

1.1.5.3. Țintă

1.1.5.4. Situații

1.1.5.5. Mecanismul logic

1.2. AMBIGUITATEA LINGVISTICĂ ÎN UMOR

1.2.1. Ambiguitatea lexicală

1.2.2. Ambiguitatea fonologică

1.2.3. Ambiguitatea sintactică

1.2.4. Ambiguitatea pragmatică

1.3. UMORUL OFENSIV

1.3.1. Teoria de aprobare a atitudinii

1.3.2. Teoria răspunsului meritat

1.3.3. Încălcarea teoriei principale morale subiective

CAPITOLUL 2.

STAND-UP COMEDY

2.1. CONDIȚIILE PENTRU STAND-UP COMEDY

2.1.1. Locul și ora

2.1.2. Personalitate

2.1.2.1. Carismă

2.1.2.2. Înfățișare fizică

2.1.2.3. Autoexprimare

2.1.2.4. Rostirea adevărului

2.1.3. Pot comedianții să glumească despre orice?

2.1.3.1 Încălcarea principiului moral subiectiv

2.1.3.2. Sincronizare

2.1.4. Audiența

2.1.4.1. Răspunsul audienței

2.1.4.2. Suspendarea voluntară a neîncrederii

2.1.4.3. Dinamica grupului

2.2. COMEDIA OBSERVAȚIONALĂ

2.3. UMORUL AUTO-DENIGRANT

2.4. GLUME PREGĂTITE

CAPITOLUL 3

DENOTAȚII PRAGMATICE ÎN COMUNICARE

3.1 ACTELE DE VORBIRE

3.2. IMPLICATURĂ

3.2.1. Principiul colaborării

- 3.2.1.1. Maxima de Cantitate
- 3.2.1.2. Maxima de Calitate
- 3.2.1.3. Maxima de Relație
- 3.2.1.4. Maxima de Manieră
- 3.2.1.5. Mod de comunicare non-bona-fide

3.3. TEORIA RELEVANȚEI

- 3.3.1. Implicaturi scalare
- 3.3.2. *Impliciture*

3.4. POLITETE

- 3.4.1. Față
- 3.4.2. Politețe pozitivă
- 3.4.3. Politețe negativă

3.5. IMPOLITEȚE

- 3.5.1. Strategii de impolitețe
  - 3.5.1.1. Impolitețe *on-record*
  - 3.5.1.2. Impolitețe pozitivă
  - 3.5.1.3. Impolitețe negativă
  - 3.5.1.4. Sarcasm sau impolitețe prefăcută
  - 3.5.1.5. Reținerea politeței
- 3.5.2. Tipuri de impolitețe
  - 3.5.2.1. Impolitețe afectivă
  - 3.5.2.2. Impolitețe coercitivă
  - 3.5.2.3. Impolitețe distractivă
- 3.5.3. Lipsă de politețe

3.6. DEIXIS

3.7. CARACTERUL MARCAT

3.8. CONȚINUT ȘI RELAȚII

3.9. LIMBAJUL OBIECTELOR VS. METALIMBAJ

CAPITOLUL 4

PROFANITATE ȘI OFENSARE

4.1. IMORALITATE

4.2. ÎNJURĂTURI ȘI CUVINTE TABU

4.3. SUBIECTE TABU

4.4. DEZGUST

4.5. ABORDAREA PSIHOLOGICĂ A OFENSEI

4.5.1. Considerarea ofensivă a comportamentelor persoanelor necunoscute în situații sociale

4.5.2. Considerarea ofensivă a menționii subiectelor tabu

4.5.3. Considerarea opiniei sau glumei unei persoane ofensivă

4.5.4. Considerarea unei întrebări adresate ca fiind ofensivă

4.5.5. A se simți ofensat de o declarație care era intenționată a fi ofensivă

4.5.6. Râsul ca reacție la o remarcă ofensivă

CAPITOLUL 5

GEORGE CARLIN

5.1. IMAGINE, STIL ȘI LIVRARE

5.2. GRUPURI ȚINTĂ JIGNITE

CAPITOLUL 6

JIMMY CARR

6.1. IMAGINE, STIL ȘI LIVRARE

6.2. ECHILIBRAREA ÎN JURUL MARGINII

CAPITOLUL 7

JIM JEFFERIES

7.1. IMAGINE, STIL ȘI LIVRARE

7.2. PUTEREA ASPECTULUI NON-VERBAL

CAPITOLUL 8

CERCETARE EMPIRICĂ

8.1. SCOPUL CERCETĂRII

8.2. METODOLOGIE

8.3. REZULTATE

8.3.1. Filtrul de vârstă

8.3.2. Filtrul de sex

8.3.3. Filtrul de copii

8.3.4. Filtrul de incendiu

8.3.5. Filtrul de dizabilitate

8.3.6. Filtrul de obezitate

8.3.7. Filtrul religios

8.4. ANALIZA DATELOR

8.4.1. Filtrul de vârstă

8.4.2. Filtrul de sex

8.4.3. Filtrul de copii

8.4.4. Filtrul de incendiu

8.4.5. Filtrul de dizabilitate

8.4.6. Filtrul de obezitate

8.4.7. Filtrul religios

8.5. CONCLUZIE

CAPITOLUL 9

ANALIZA CORPUSULUI

9.1. VIZAREA MODELELOR DE COMPORTAMENT

9.2. VIZAREA COMPASULUI MORAL AL AUDIENȚEI

9.3. VIZAREA UNUI MEMBRU AL AUDIENȚEI

CONCLUZIE

CORPUS

11.1 JIM JEFFERIES

11.2 JIMMY CARR

11.3 GEORGE CARLIN

ÎNREGISTRĂRI VIDEO CORPUS

LUCRĂRI CITATE

Cuvinte cheie:

Umor ofensiv, stand-up comedy, pragmatism, a se simți ofensat, perlocuții, mecanisme, răspunsul publicului

Rezumat:

Acest studiu încearcă să exploreze și să illustreze cele mai importante mecanisme prin care manevrele de exprimare să fie percepute ca pline de umor și/sau ofensatoare pe baza unui corpus colectat din spectacolele de comedie de stand-up ale lui George Carlin, Jimmy Carr și Jim Jefferies.

Comedianții de Stand-up sunt figurile reprezentative ale progresului umorului deoarece sunt aceia care testează limitele pentru a glumi despre probleme care nu ar fi generat umor în trecut. Comedianții de Stand-up ofensatori, care sunt responsabili de extinderea gamei de subiecte abordate în spectacolele de stand-up, mențin originalitatea și prospețimea în comedie și, de asemenea, își asumă riscul de a apropia spectatorii de linia de demarcație dintre umor și ofense. Cu cât spectatorii se simt mai aproape de linia de demarcație, se pare că percep cu atât mai mult umor. Cu toate acestea, odată ce linia evazivă este traversată, percepția umorului scade și apare sentimentul de jignire. Linia de divizare este extrem de subiectivă și variază de la o persoană la alta. Unele persoane nu găsesc spectacolele îndrăznețe de stand-up comedy nicidecum amuzante, alții se simt indignați să audă anumite subiecte și situații despre care se fac glume, iar alte grupuri de persoane se simt ofensate de anumite probleme, dar râd de ceilalți și unii găsesc umorul ofensiv hilar așa cum este. Există oameni care se simt ofensați foarte ușor, iar alții sunt greu de jignit. Cei mai mulți dintre noi, cu toate acestea, tindem să fim selectivi în ceea ce privește problemele pe care le găsim ridicole. Acest studiu încearcă să afle ce se află în spatele diferitelor percepții, dezvăluind complexitatea intrigantă din spatele discursurilor de pe scenă a celor trei comici.

Pentru a înțelege răspunsul publicului la diferite tipuri de glume ofensatoare, există mai multe domenii pe care acest studiu trebuie să le investigheze mai întâi. Lucrarea oferă o introducere în fiecare din aceste domenii și elaborează conceptele fundamentale și necesare care

sunt esențiale pentru a analiza și înțelege mecanismele interne care se află sub procesul care începe cu discursurile și se termină cu un efect asupra publicului. Fiecare capitol descrie, explică și exemplifică teoriile și fenomenele în cadrul unor necesități pentru scopul acestui studiu și nu pretinde a fi exhaustiv în domeniile pe care le acoperă. Fiecare concept discutat se leagă direct de aspectele corpusului colectat și, prin urmare, exemplele care ilustrează conceptele introduse sunt luate direct din corpus. Conceptele și teoriile care sunt mai puțin relevante sau se dovedesc a fi ne semnificative în scopul acestui studiu rămân la o parte.

Primul capitol se referă la conceptul de umor și introduce teorii care încearcă să explice de ce umorul este perceput în anumite situații. În afară de abordarea cognitiv-perceptuală, socio-comportamentală și psihoanalitică, teoria bazată pe scenarii semantice și teoria generală a umorului verbal sunt, de asemenea, luate îndeaproape în considerare, unde umorul este tratat din punct de vedere structural. Cea mai obișnuită paradigmă structurală este bazată pe ambiguități. Prin urmare, ambiguitatea este introdusă din punct de vedere lexical, fonologic, sintactic și pragmatic. Cel mai important, sunt prezentate teoriile umorului ofensiv, printre care teoria lui Thomas Veatch de „încălcare a principiului moral subiectiv” se dovedește a fi un element central și recurent al acestui studiu.

În ceea ce privește teoriile umorului, s-a constatat că teoriile discutate sunt pe deplin aplicabile înregistrărilor din corpus, care adesea acționează simultan în creier. Teoria ostilității sau a superiorității ne spune despre cum simțul sentimentului de superioritate față de ținta glumei provoacă o percepție plină de umor în cadrul unei audiențe. Oamenii au descoperit de multe ori nefericirea altora ridicolă și amuzantă. Fie că alunecă pe o coajă de banane (și alte asemenea poante), fie că este ridiculizat verbal, are, în general același efect, acela de crește sentimentul de superioritate a spectatorilor. Când se spun glume misogine, bărbații tind să se simtă superiori femeilor, ceea ce constituie unul dintre mulți factori pentru care astfel de glume pot fi amuzante (dar nu neapărat) pentru bărbați. Un sentiment de moralitate poate împiedica pe cineva să râdă cu hohot într-un context cotidian, dar primul reflex care apare atunci când se simte brusc elementul superiorității este râsul. În stand-up comedy, este permis un astfel de sentiment de superioritate fără ca persoanele să se simtă inhibate sau să fie etichetate drept nepoliticoase. Acum poate fi aplicată teoria eliberării. Incidentele surprinzătoare, ostilitatea exagerată, subiectele tabu și profanitatea ridică tensiunea, care trebuie eliberată. În stand-up comedy, metoda de eliberare a tensiunii este în primul rând prin râs. În comedia ofensivă, predomină atât ostilitatea cât și

tensiunea, ceea ce evidențiază faptul că o cantitate mai mare de energie creată necesită o reacție mai intensă. Această reacție, în afară de râsul mai tare sau pe o perioadă mai lungă, poate fi reprezentată de aplauze, aclamări, fluierături sau, dacă sunt traversate anumite limite și gluma este considerată mai degrabă ofensivă decât plină de umor, audiența poate elibera tensiunea prin gemete și huiduieli.

Teoria bazată pe scenarii semantice și teoria incongruității oferă explicații pentru umorul bazat pe tipurile de ambiguități. Simplul fapt de a fi ostil unui grup țintă poate să nu fie suficient pentru a genera umor. Efectul dorit este realizat de diferiți factori, în special atunci când apar în același timp. S-a observat că, cu cât o persoană este expusă la cât mai mulți stimuli, cu atât se creează mai mult umor, cu condiția să se înțeleagă complexitatea canalelor prin care este transmis umorul. Prin studierea mecanismului jocurilor de cuvinte, se pot dezvălui mai multe despre complexitatea anumitor glume, iar analiza devine posibilă. Bancurile bazate pe cuvinte sunt predestinate să fie haioase. S-a afirmat și s-a demonstrat că neconcordanța cauzată de apariția bruscă a celui de-al doilea scenariu cu ajutorul unui element de declanșare a script-switchuri necesită o restabilire a ordinii în mintea spectatorilor. Reconstruirea izotopului textului prin elaborarea noului sens al elementului semnificativ necesită un efort din partea publicului și, de îndată ce puzzle-ul este rezolvat, absurditatea este dezvăluită, percepția umorului devine disponibilă și râsul restabilește ordinea. Pe de altă parte, se dezvoltă umorul, iar mințile oamenilor sunt bine condiționate să caute jocuri de cuvinte în limbaj, mai ales în contextul unei reprezentații de stand-up comedy și, prin urmare, glumele pot deveni previzibile. Cu toate acestea, stand-up comedy-ul ofensiv este încă ceva nou și este considerat exagerat, motiv pentru care jocurile sunt înrădăcinate în tabu. Jocurile de cuvinte imorale sunt ostile (teoria ostilității), creează tensiune (teoria eliberării) și se bazează pe ambiguitate (teoria bazată pe script/incongruitate), motiv pentru care umorul este perceput pe mai multe niveluri. În plus, ele sunt în mare parte neașteptate și, prin urmare, imprevizibile. Elementul de surpriză este una din condițiile cheie ale percepției umoristice.

Al doilea capitol prezintă o perspectivă asupra convențiilor de stand-up comedy, în care umorul apare într-un context foarte specific, înțelegerea căruia este o condiție prealabilă pentru analizarea factorilor pragmatici care înconjoară glumele. Capitolul cuprinde aspecte semnificative ale decorului, caracterului comediantului și ale publicului. Locul de desfășurare și timpul unei reprezentații predispon audiența la un eveniment, care are o influență crucială asupra

răspunsului publicului. Carisma și personalitatea comediantului au deosebită importanță, înconjurate de o mulțime de alte componente mici, deși influente, care sunt asamblate împreună cu o grijă meticuloasă. Compoziția publicului este la fel de importantă ca și alți factori, deoarece nicio audiență nu seamănă cu cealaltă. Concepte precum „dinamica grupului” și „suspendarea dorită a neîncrederii” au un impact asupra răspunsului înregistrat al publicului. În afară de convențiile genului, una dintre problemele cel mai adesea dezbătute în stand-up comedy-ul ofensiv este ceea despre care pot glumi comedianții și dacă există subiecte interzise în stand-up comedy. În cele din urmă, se subliniază importanța conceptului de comedie observațională, de autodevalorizare și de glume bazată pe story-telling, deoarece aceste strategii apar în mare parte în stand-up comedy, fiecare reprezentând un fundament umoristic *a priori*, pe baza căruia este construit stratul ofensiv.

Fiind introduși în context și având în vedere aspectele indispensabile ale umorului și stand-up comedy-ului, suntem direcționați spre mijloacele pragmatice prin care se poate dezvălui complexitatea mecanismelor. Pragmatica este domeniul științific central al acestui studiu, iar analiza se face cu ajutorul unor instrumente pragmatice. Capitolul introduce o varietate de denotări și teorii pragmatice, care evidențiază și explică funcționarea interioară a comunicării umane. Studiul actelor de vorbire, implicațiile conceptele de politețe și impolitețe, deixis, marcabilitate, conținutul și relațiile, conceptul de obiect vs. metalimbaj, diferența dintre comunicarea digitală și cea analogică și câteva alte concepte care aparțin acestor subcapitole stabilesc o baza teoretică asupra căreia pot fi identificate, numite și explicate procesele. Înțelegerea modului în care funcționează comunicarea umană și ce elemente pragmatice alcătuiesc semnificația se dovedește a fi primordială pentru acest studiu. Glumele încalcă regulile de comunicare, astfel încât regulile trebuie să fie clar determinate și ilustrate, iar încălcările să poată fi recunoscute și analizate. Relevanța fiecărui concept introdus este demonstrată pe înregistrările din corpus, urmată de o explicație detaliată a modului în care funcționează fenomenul discutat și modul în care acesta contribuie la perceperea umorului. Enunțurile au fost analizate în context și au devenit transparente prin faptul că au dezvăluit elementele care afectează sensul. Enunțurile au forță ilocuționară și perlocuționară și efect perlocuționar. Comedianții se joacă cu acea forță pentru a atinge efectul dorit. În primul rând, glumele, în mod inerent, trebuie să încalce anumite reguli ale comunicării umane și se pare că comedia ofensivă, spre deosebire de glumele nevinovate, încalcă o serie de reguli în același timp. Așa cum am spus

mai înainte, cu cât mai mulți stimuli sunt acordați audienței, cu atât mai multe canale se deschid prin care poate fi transmisă forța umoră. Minteă încearcă să dezambiguizeze elementele unei declarații prin selectarea semnificațiilor care sunt cele mai potrivite și plauzibile în contextul dat. Pe de altă parte, glumele introduc o încălcare în această logică, astfel încât să se poată crea noi izotopi, a căror înțelegere necesită un efort. Audiența trebuie să înțeleagă regulile de comunicare în contextul glumei și trebuie să caute logica enunțurilor care duce la umor. Un termen deictic în interacțiunea de zi cu zi trebuie să aibă o referință clară pentru a fi înțeles, iar referința trebuie să respecte alte reguli de comunicare (cum ar fi maxime de tot felul) pentru a avea sens. Cu toate acestea, termenii deictici utilizați în glume pentru scopuri umorale se vor referi la elementul neașteptat. Enunțurile în interacțiunile cotidiene afirmă un lucru, dar pot implica și altceva, care are sens în contextul dat. Implicațiile în glume sunt mai complexe, neașteptate și necesită un efort mai mare pentru a fi înțelese. Când o serie de stimuli a fost procesată de creier și sensul intenționat a fost înțeles, audiența tinde să semnaleze sfârșitul procesului prin reacția la exprimarea efectuată. Această reacție este râsul dacă gluma are drept rezultat percepția umoristică. Râsul nu înseamnă doar înțelegere, ci și o recompensă pentru comedian și pentru sine pentru că a reușit să deducă sensul intenționat și l-a considerat amuzant. Dacă stimulul este slab, prea evident sau dacă nu necesită un efort, reacția va fi, de asemenea, slabă, cu percepție redusă sau fără umor. Dacă complexitatea proceselor nu a dus la detectarea încălcării (a oricărui aspect al comunicării) în glumă, audiența nu va vedea umorul în aceasta. Umorele stand-up comedy-ului ofensiv se străduiește să maximizeze cantitatea de stimuli care ajung în mintea audienței, dar în același timp încearcă să rămână în nivelul de înțelegere al publicului. Stratul ofensator nu poate fi construit pe un stimul slab într-o glumă, deoarece forța pe care o are caracteristica ofensatoare a glumei va fi mai mare decât forța plină de umor. Forța și complexitatea stimulilor sunt puternic afectate de performanța comedianului, care este pe deplin conștient de convențiile situației. Comediții folosesc diferite strategii pentru a spori efectul plin de umor al actelor lor. Timpul este o componentă atât de importantă, iar efectul carismei persoanei de pe scenă poate fi, de asemenea, detectat atunci când se analizează un extras. Dinamica grupului în public, statutul comedianului în ochii publicului va influența, de asemenea, percepția glumelor. Comediții, însă, tind să împingă granițele și, adesea, traversează linia. Aceste limite sunt extrem de evazive și devin vizibile numai când au fost traversate.

Conceptele de ofensivitate și imoralitate sunt contrastate și elaborate în capitolul următor, care oferă o abordare mai filosofică și psihologică a studiului. Efectele posibile ale subiectelor și cuvintelor tabu asupra unui public sunt delimitate și este examinat conceptul de dezgust. Caracterul ofensiv este de asemenea abordat dintr-o perspectivă în întregime psihologică, sub forma unei comunicări private înregistrate cu un psihoterapeut. Punctul de vedere psihologic ilustrează problema din punctul de vedere al stimei de sine și concluzionează că oamenii reacționează conform programelor implementate în acestea (de exemplu, coduri morale) și „răul” făcut de aceste programe (principii morale afective). Cu cât este mai mare „răul” (adică, cineva este mai sensibil la o problemă), cu atât mai scăzută tinde să fie stima de sine și cu atât este mai probabil ca persoana să fie jignită. Cu toate acestea, dacă atacul perceput în glumă nu declanșează niciun program, acesta este un semnal pentru stimă de sine ridicată și audiența căreia îi este adresată gluma este mai probabil să analizeze situația din punctul de vedere al interpretărilor pline de umor. Explicațiile psihologice susțin teoria „principiului moral”, iar cercetarea empirică tinde să prezinte rezultate în aceste direcții. Teoria a fost aplicată și exemplificată în timpul analizei corpusului, construind rezultatele calitative ale studiului, în care au fost identificate toate componentele, ale căror totalitate cuprinde efectul perlocuționar al glumelor.

Capitolele cinci, șase și șapte prezintă pe rând câte un comedianț de stand-up, concentrându-se asupra informațiilor care pun în lumină imaginea, stilul și modul de prezentare al comedianțului, toate legate direct de felul în care sunt primite glumele comedianțului. Imaginea de pe scenă a comedianțului, precum și personalitatea acestuia din viața reală sunt contrare, se discută despre activele și abilitățile lor și este detaliat statutul lor în ochii publicului, care include opinii de presă și mass-media și critici îndreptate împotriva lor, toate acestea afectând direct sau indirect publicul. Măsura în care publicul este dispus să tolereze, să accepte sau să accepte ofensa se datorează parțial acestor factori. Fiecare dintre aceste capitole prezintă și analizează strategia cea mai tipică pe scenă a comedianților cu ajutorul înregistrărilor din corpus, cu scopul de a reflecta asupra proceselor care au ca rezultat răspunsul înregistrat al publicului.

Studiul conține o cercetare empirică realizată cu implicarea a 100 de adulți tineri, care examinează relația dintre amploarea ofensei simțite de subiecți și gradul de percepție umoristică, toate bazate pe extrase de spectacole de stand-up comedy vizionate. Rezultatele sunt prezentate prin anumite filtre care contrastează cu un fel de încălcare percepută în glumă cu angajamentul

moral al subiectului față de principiul încălcării. Rezultatele sunt comparate cu teoriile discutate și cu înregistrările din corpus analizate. Ele servesc pentru a completa ipotezele teoretice și analiza calitativă a cercetării exploratorii cu date cantitative.

Studiul se încheie cu o analiză calitativă a intrărilor din corpus. Analiza corpusului este efectuată în mod repetat pe tot parcursul studiului, dar fiecare astfel de descriere se concentrează pe demonstrarea unui fenomen specific. Funcția unei analize mai detaliate a corpusului este de a aborda înregistrările din toate punctele de vedere introduse anterior în studiu pentru a dezvălui toate procesele și mecanismele în acțiune în spatele modelelor de rutine de stand-up înregistrate în corpus. Prin dezvăluirea complexității constituenților din fiecare extras și prin aplicarea teoriilor și demonstrațiilor prezentate acestora, se dobândește o mai bună înțelegere a modului în care funcționează percepția umoristică în contextul stand-up comedy-ului ofensiv. Intrările corpusului sunt transcrise conform convențiilor explicate în capitolul următor și sunt furnizate coduri QR pentru a face disponibile înregistrările video.

Titlul studiului sugerează că subiectul discutat în lucrare este privit ca o introducere a mecanismelor care se învârt în jurul umorului ofensiv. Aceasta înseamnă că este oferită o imagine de ansamblu asupra zonelor atinse pentru a scurta și a ghida cititorul printre conceptele, teoriile, convențiile și regulile esențiale care permit înțelegerea completă a analizei. În ansamblu, studiul a oferit o perspectivă pragmatică asupra condițiilor care fac ca umorul ofensiv să funcționeze în contextul stand-up comedy-ului actual, care a fost realizată prin colectarea, ilustrarea și exemplificarea conceptelor esențiale referitoare la umor, stand-up comedy, pragmatism și ofensă, analizarea rezultatelor empirice și crearea unei analize calitative a corpusului.